

Передплата

«РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на пів рік 20 кор.
на рік 40 кор.
на чверть року 5 кор.
на місяць 170 кор.

За границею:

на пів рік 16 рублів
або 36 франків
на рік 32 рублів
або 72 франків

Подвоєне число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і душу ми виреш; а не возьмеш мплости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дзямбровського (Хорунщина). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсманя.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсєланім» 40 с. від стрічки. Подки і приватні донесєня по 30 с. від стрічки.

Із ступня на ступінь.

(X) Старинна Габсбурска монархія переживає від сорока літ великі і досягли переми. Після нещасного бою коло Королівського Градця, котрої сорокові роковини на сих днях проминули, втратила она своє становище в Німеччині а відтак на основі угоди з Уграми перетворила ся в Австрійско-угорську монархію. Підвалиною сеї будівлі дводержавної стала дуалістична система за приводом Деака, однак на зверх лише перша частина спільної назви нагадувала давнїше Австрійске цїсарство, але з окрема Австрійска держава остала без назви яко: «Королівства і краї репрезентовані в державній раді». Окрім спільної назви Австрійско-угорську монархію лучили від 1867 р. т. зв. спільні справи, про котрі становили делегації, спільна репрезентация супроти заграничних держав і дворів, спільна армія, цлово-торговий союз і спільні міністерства.

Однак вже при укладі цлово-торгового союзу і т. зв. австро-угорської угоди виявила ся незвичайна проворність мадярских політиків, котрі навіть що до тих спільних справ ухвалювали в угорским соїмі закони в окремій стилізації, в котрих пояснюваню опісля довели до нечуваної правничої крутанини. Коли отже австрійске правительство при кождо-часній віднові угоди що 10 літ покликувало ся на постанови артикулів угодових

законів, витягали супроти того угорські міністри і політики свої закони, з відмінною стилізацією, а се доводило до спорів, котрі звичайно кінчили ся в користь Угорщини.

Перегадом угорські політики виймали із сеї Деаківської будівлі дуалістичної одну підвалину спільну за другою або вставляли такі перегороди, що та первісно бодай на зверх спільна монархія почала розділювати ся що раз виразнїше на два окремішні тіла. Спільність усяка була все осоружною для мадярских независимців і они змагали невсипучо до відокремлення мадярського гльобу. Немилими були для них титули ц. к. і довели до того, що розділено се клином: ц. і к., а сему формальному розділові намагали ся они надати також дійсне значінє в репрезентации Угорщини яко окремої держави. Досить нагадати, що н. пр. Бруксельську конвенцію цукрову підписували окремо австрійський, а окремо угорський репрезентант дипломатичний. Те саме проявляло ся і в зверхних ознаках, хоругвах, флягах і т. п.

Мадярські загорільці виступили і проти народного гимну, котрого не признають і проти него завзято демонструють, а з нагоди сегорічної делегації не злюбили тутулу «Ц. і к. Апостольске Величество», а домагають ся лише титулятури «Апостольске Величество».

Що мадярські независимці не признають делегації якоюсь спільною репрезентациєю, а вважають її лише звичайною комісією угорского соїму

і тому не признають потреби престольної річи, про се ми вже згадували иншим разом. Відповідно сему з цілою послїдовністю не признають они спільного правительства і в делегації угорській запротестовано голосно проти назви Reichskriegsminister, а й тамті міністри не висуюють вже свого спільного становища, щоби не роздратовувати гордых на свою самостійність і окремішність угорских делегатів. Так отже мадярські независимці ступають із ступня на ступінь, щоби дійти до повної независимости і окремішности державної. З т. зв. спільних міністрів зробили в військовій комісії угорської делегації найліпше вражінє, як звїщають угорські дневники, виводи міністра війни Пітрайха, хоч спершу здавало ся, що міністер війни буде наражений на найбільші напади угорської делегації. Досвід поучає нас, що вдоволенє Угрів звичайно не виходить в користь Австрії, отже й тепер може вдоволенє угорської делегації відбити ся некорисно на Австрії. Не знаємо всего докладно, чимто і яким коштом так задовбив міністер війни Мадярів, але з сего, що дійшло до прилюдної відомости, бачимо, що й тут із ступня на ступінь ступає ся щораз дальше до державної самостійности і окремішности Угорщини. Так н. пр. в угорській делегації вперше не тільки вся розправа над військовим бюджетом відбувала ся по мадярски, але й референт промовляє лише по мадярски, так що міністер війни слухав в дійсности турецької проповіді. Угорські делегати домагали ся усуне-

Блед Гарт.

Скарб в лісі.

перевів М. Боднар.

(Дальше).

Та Флемінг остоврів з несподіванки. При отвираню дверей спав єї капелюх на плече, наче складане покривало воза й він побачив тепер вперше єї голову та рамена. Се не було дитя — а хороша, молода дівчина сімнайцять або вісімнайцять-літна, і Флемінг з трудом запанував над собою на єї вид.

„Чи не перешкодив я вам в співі“, спитав незручно.

„Се одна з пісень Маммі“, відповіла дівчина.

„Пісня вашої матери? Чи вони в дома? Він глянув попри неї до кухні.

„Я не думаю, „матери“ — вони вмерли. Маммі — наша стара нянька.

Вона забрала мое убрание до Джімтавна, щоби замовити мені нове; на собі маю материне.“

Се поясняло єї дивачне убрание, та дівчина не мала найменшої сьвідомости, як зогидило єї убрание та відобрало принаду. Вона дивилась ясно сивими очима на Флемінга.

„Чи ви вірите? Чи належите до вольнодумних?“

„Я ледви чи вірю“, відповів зі сьміхом.

„Але батько належить до них, — він дуже релїгійний“.

„Тому певно не може стерпіти копальників золота?“

„Не служить несправедливій мамоні — стоїть в св. Письмі, сказала ненароком, начеб повторювала вивчену задачу.

„Та я також читаю біблію“ запевнював молодий чоловік.

„Батько говорить: «Буква убиває!», відповіла.

Мимовільно повів Флемінг оком по дичині, прибитій на стїнах. Побожний загорілець справді був добрим стрільцем.

„Батько знаменитий стрілець перед лицем Господа“, виразилась дівчина, що слїдила за його очима.

„Щож робить він з тим множеством кожи?“

„Він замінює їх на убрание, поживу і инші річи. Але уважає підлим шукати золота в болоті“.

Дівчина подивилась на него своїми великими очима, але місто розгнїватись, вибухла голосним сьміхом на єго здивованє. Через се приняло єї мале, блїде лице пориваючий вираз, а молочно білі зубки блищали наче перловий шнур.

(Дальше буде).

ня з підручників військових шкіл усе, що суперечить державній самостійності і окремішності Угорщини, вимагали, щоби угорський міністер просвіти мав догляд над наукою мадярського язика і над вихованем в мадярськїм дусї народнїм у військових школах. Міністер війни обіцяв прочистити військові учебники і заспокоїти також згаданї домаганя угорських делегатів. І сим разом домагали ся угорські делегати розділу військових шкіл, рівного розділу місць у військових школах між угорських а австрійських кандидатів і рівного розділу достав для війська на Угорщину і Австрію, однак ніхто з угорських делегатів не згадував о тім, щоби Угорщина платила рівну частину (а не як доси одну третину) на спільні (головно військові) потреби.

Збори української парламентської групи.

Київська «Гром. Думка» заміщує від власного кореспондента звіт з засіданя групи основаної українськими послами:

Збори розпочали ся далеко пізнійше, ніж звичайно, бо до пів 9-ої години в думі було засіданє. Головою обрано посла П. Чижевського. Він читає привіт від Стеблівської громади (канівського пов., у Київщині) присланий на імя барона Штейнгеля.

«Стеблівські селяни канівського повіту, витаючи всіх послів державної думи за їх корисну роботу для щастя рідного краю, мають надїю, що народні послї будуть і далі такими щирими оборонцями безправного народу, якими показали себе 13. травня (мая). Боріте ся! За вами стоїть народ, який жде і не дїжде ся красшого жита і лучшої долї. Народ жде від вас нового евангелія. Як часом вам трапить ся читати, що Стеблівці, або сусідні селяни хотять, щоби цар розігнав думу, то сїй казці не вірте. Стеблівський піп, що своєю діяльністю нагадує більше чорносотенника, ніж попа, уже скілька день збирає підписи для такої депешї. Сам піп від себе та від своїх прихильників нехай пише, тільки не від стеблівських селян. Народ ще вірить, надїє ся на одну тільки думу. Землякам Киянцям низький поклін і щирї бажаня!!» Двісті крестяньських підписів.

Далі читають наказ послам Лисенкови та Гужовському з Катеринославщини, Чернигівщини і Підляся понад Бугом.

Посол І. Шраг розказує про старшину Є. Гаврилея, що від вертївського волосного сходу витав клуб телеграмою. Д. Гаврилей довгий час мусїв переховувати ся від жандармів. По своїм переконаням він щирий Українець. Всї, хто знає его, були дуже здивовані, побачивши підпис під телеграмою — «нововибраний старшина Гаврилей».

Привіт з Підляся викликає старі суперечки про областну і територіяльно-національну автономію.

Посол Біляшівський каже, що справа прилученя Підляся і Холмщини поруше на вже й самим урядом.

Проф. Грушівський зауважує, що питанє про ту чи иншу автономію дуже

важне. Від такого чи иншого розв'язаня його залежить будучність цілих народів. В Австрії, наприклад, се питанє невідступно стоїть на черзі вже скільки десятків літ. Шляхта і міщанство домагають ся автономії краю, а пригноблені верстви — селянство і робітники — територіяльно-національної. Галичина, де польська шляхта поїдом їсть українське селянство, є і для української фракції приклад того, якої автономії повинно домагати ся українське селянство. В Чехії є великі німецькі округи, що намагають ся відділитись від Чехії. Але Чехи боячись переваги Німців у всїй державі, не дозволяють їм сього. У нас штучний поділ на губернії зробив те, що в Чернигівщині, Воронїжчині та інших країнах поруч з українськими селами і повітами є повіти московські. Як що буде краєва автономія, то в справах шкільних, судових та інших може виникнути чимало непорозумінь. Національна більшість буде намагати ся завести по школах наприклад, свою мову, а меншість противити меть ся. Для нас такі суперечки можуть мати велику вагу і ми, щоби забезпечити свої інтереси, повинні стояти на ґрунті автономії національно-територіяльної.

Д. Шраг поясняє, що се питанє мали на увазі автономісти, коли виробляли свій статут. Але через те, що українська фракція, більшість якої працює постійно в трудовій групі, не має змоги бувати там все і обстоювати се питанє, то воно і не ставить ся остро і отверто. Він прохає товаришів бувати на зборах автономістів частійше.

Пос. Біляшівський розповідає про свою подорож на Підляся. Минуле сего краю досить сумне, але й сучасне не легше. Народ український мусить боронити ся на два боки — від обрусителів і від Польків. В року 1875 обрусителі почали силою заводити православє. Наслідком сего було споляченє краю.

Один із присутних газетних співробітників робить кілька уваг до слів д. Шрага. Він часто бував на зборах автономістів і бачив, що в тих нападах, що сиплять ся останніми часами на їх спілку, є доля правди. Кажуть, що автономісти намагають ся передати на місця справу аграрну, домагають ся автономії з тим, щоби розв'язати его не на користь селянства. Кажуть так ті, хто не знає внутрішнього жита спілки і не знайомий добре з тими ріжноманїтними елементами, з яких спілка складає ся. До неї належать перш усього два польські кола — національне і територіяльне, як найбільше свідомі автономісти. Серед них, особливо серед перших, є чимало аграріїв, що намагають ся передати розв'язанє земельної справи на місци неспроста: вони певні, що в деяких місцях Польщі їм удасть ся вдержати панські маєтності особливо найбільші культурні в них. Сї думки вони досить легко проводять на зборах спілки правда не без опозиції, але опозиції не міцної, бо члени спілки — трудовики і инші елементи — не дуже вчащають туди.

Оратор прохає послів звернути увагу на се і яко мога в більшїм числі бувати на зборах і виступати проти аграріїв во

їмя інтересів польського селяньського пролетаріяту. Польські селяни російських часописів із ворожнечи до всього російського не читають. Послам своїм вони більше довіряють, ніж тим нападам із закутками на спілку, які роблять останніми часами окремі гуртки. Треба, щоби голоси опонентів сміливо і чесно лунали на зборах спілки. Польські часописи, що уважно стежать за кожним кроком її, передадуть безперечно і ті промови. Таким чином і польський народ побачить, на чиїм боці правда.

З державної ради.

Палата послів полагодила в дальшїй дискусії над промисловим законом третю групу параграфів, відкинувши всі додаткові внесеня і приступила до четвертої групи. Після промов цілої черги бесідників, які домагали ся доказів успосібленя також в господарско-шинкарськїм промислі, перервано дискусію.

Між інтерпеляціями була пос Брайтера в справі поведеня властей супротив слуг бар. Ромашкана. В запитах до президії при кінци засіданя пос. Іро закинув конституційній комісії, що проволікає справу розпоряджень з § 14; на що відповів єму провідник сеї комісії пос. Грабмаєр, що вже перед трома роками комісія зложила справозданє палаті що до тої справи, та вже до тепер она не вийшла на дневний порядок палати. — Пос. Брайтер закинув правительству, що не відповідає на інтерпеляції. На сїм відпочено засіданє до пятниці перед полуднем.

Землі і волі.

Як доказ розбудженої самосвідомости українського народу і его виробленого погляду на теперішню ситуацію в Росії та намірені далекосяглі реформи, поміщує «Гром. Думка» лист селян з села Товмача, звенигородського повіту в Київщині, присланий редакції з просьбою о надрукованє. Сей важний з кожного згляду документ передаємо отсе в повнім змісті:

«Ми всі читаємо про се трудне питанє аграрне. Хоча воно дуже заплутане, але его можна розібрати розумно й спокійно; на нашу думку, его можна таким способом розібрати спокійно. Кождий поміщик, батько семїї, хоч би він мав і 10 синів, може мати 150 десятин землі в одному шматку, а ренту землі повинен продати по 150 карб. за десятину в кївск. губерні. в повітах: таращавськїм, липовецькїм, бердичівськїм, сквирськїм та звеньгородськїм, а в інших повітах губернії, де гірша земля, то дешевше продати. Ліси поміщиків, як і казенні, повинні бути нетронуті, а коли буде вирубано їх, то земля переходить до тих, що не мають землі. Щож до наших теперішних ще мужиків з тих повітів, про які згадували вже, то кождому батькови семїї, хочби було у него й 10 синів, а він живе, то дає ся 15 десятин землі в однім шматку; а коли батька нема живого, а є 10 чи 5 синів,

то кождому дає ся по 15 десятин; так як і панам по 150 десятин. Землю сю мужик не має права ні продати, ні подарувати нікому. А коли хто досі має більше як 15 десятин, то лишає ся поміщиком і може мати 150 десятин, аби тільки не більше, а коли більше, то повинен продати до казни, а казна віддає селянам.

Після смерти батька семії володіє старший син, а решта семії йде на заробітки по заводах, городах, так як і в панів.

А доходи мають бути такі. Кождий з нас має доходу з десятин 30 карб., то з 15 десятин (15×30) — 450 карб. для нас. А що пан розумніший і розумніше господарює, то він повинен мати по 40 карб. з десятини, а з 150 дес. (40×150) — 6.000 карб. Для его семі доволі, а для нашої буде доволі 450 карб. А за землю заплатити легко. Кождий пан в банку має по 120 карб. на кожду десятину, то нехай сей довг перейде на усіх. Сахарні заводи мають право мати по 100 десятин землі. — В городі має право кождий мати тільки один дім, не більше; а хто має більше, то повинен по справедливій ціні продати. Освіта для людей повинна бути обовязкова. Церковних земель не повинно бути, так само як і удільних або інших яких небудь. Поши будуть діставати винагороди. Окрім землі для нас ще свободи повинні бути, незайманість особи й обовязково треба зняти з нас опіку чиновників та поліції, тоді будемо так жити, як живуть люди в Новій Зеландії щасливо.

Просимо напечатати сей лист наш. Усе се ми хочемо миром зробити, за згодою; а як не буде згоди, то ніхто не вгадає, що з того вийде... Чекаємо, що вийде з нашої думи, що вона скаже, та чи послухав її міністерство. Те, що було, вже не може бути, бо ми всі не хочемо“.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В п'ятницю: руско-кат. Кирила, Теклі; римо-кат. Павлина. — В суботу: руско-кат. Тимотея, Антоніни; римо-кат. Зенона еп.

— **Філія „Просьвіта“ в Стрию,** про якої широку діяльність ми вже згадували, відбула дня 19. с. м. загальні збори. Перед загальними зборами відправили богослуження в місцевій церкві оо. Йосиф Нижанковський, Щуровський, Петро Нижанковський, Бордун і Івасик. При тій нагоді о. Матковський виголосив патріотичну проповідь до численно зібраних членів. По богослуженню всі «Соколи» Стрийщини уставлені чвірками під проводом своїх начальників, а під головним проводом голови стрийського «Сокола» п. Ярослава Кисілевського пішли походом на загальні збори філії «Просьвіти». По звіті голови філії адв. д-ра Евг. Олесницького і прийняттю звіту через акляманцію, вибрано новий виділ, до якого ввійшли: голова: адвокат др. Евген Олесницький, виділові: др. Евген Петрушевич, адвокат в Сколю, о. Лев Горалевич, парох з Угерска, о. Николай Матковський, сотрудник в Стрию, о. Никола Левандовський, інженер в Стрию, о. Остап Нижанковський, парох з Завадова, Ярослав Кисілевський, управитель складу «Народної Торговлі» в Стрию; заступники: о. Іван Бордун, парох в Стрількові, Антін Гарасимів, кандидат адвокатури в Стрию і Іван Ерден

бергер правник в Стрию. По виборі виділу виголосив п. Гарасевич виклад про способи поправи господарки по наших селах. По дискусії над відчитом і кількох дальших промовах голова замкнув збори о 2½ год. а зібрані розійшли ся відспівавши гимни: «Соколи Соколи!», «Не пора», і «Ще не вмерла Україна». З заг. зборів пішли учасники оглянути фабрику дахівок філії «Просьвіти» в Стрию.

— **Доповняючий вибір** соймового посла з сільських громад сяноцького виборчого округу, в місце бл. п. Трусколяського, відбув ся вчорашнього дня. Послом вибрано радника кр. суду і начальника повітового суду в Риманові, Володимира Куриловича 125 голосами на 202 голосуючих. Польський людовець селянин Вартоломей Фідлер дістав 76 голосів, а селянин Андрій Бобак 1 голос. Новий посол зачисляє ся до партії москвофілів і був їх кандидатом. Руского народного кандидата не було. «Діло» подає, що євнїкї москвофіли зробили угоду з Поляками, а зглядно з їх представителем гр. Яном Потоцким з Риманова, котрий є послом до державної ради, що будуть поперати его кандидатуру при виборах до держ. ради, если Поляки і Жиди попруть п. Куриловича. Видко, що стануло на тій угоді, коли перейшов москвофільський кандидат.

— **Нові улиці у Львові,** а зглядно нові назви старих улиц ухвалено на вчорашнім засіданню міської ради. Названу приватно ул. Андрія Голomba (межи Гофмана а Гловинського) по довшій дискусії охрещено так само урядово, лише змінено хибну форму того імени, а се з „Голomba“ зроблено «Големба». Назву другої улиці того самого звуку «Големба» (Голубина), бічну Мохнацького, переохрещено на ул. Петра Хмельовського. Ул. Стежкову названо ул. Т. Романовича, а нову улицю межи ул. Чарнецкого а Кльоновича заіменовано ул. Адама Асника.

Віцепрезидентура кр. дирекції скарбу. З Відня доносять до Сзас-у: З хвицею покликания п. Коритовського на становище міністра скарбу, появили ся найріжніші комбінації що до справи, хто стане іменованій віцепрезидентом краєвої дирекції скарбу. Як дізнаємо ся, всі ті комбінації є безосновні. Порішено не обсаджувати поки що того становища, а функції віцепрезидента має сповняти его дотеперішній заступник, найстарший радник двора др. Емилиян Зубрицький.

— **В полозині липня** висилає Товариство вакаційних осель около 35 дівчаток до Милованя на літний побут. Позаяк деякі дівчатка не мають навіть найконецнійшого числа біля і одежи, звертаємось, як звичайно, до жертволюбних Добродіїв з просьбою помочи і тим разом бідній дівчорі. Просить ся іменно о біле для дівчаток від 7—11 літ та о переходжені народні строї. Річи упрашає ся відсилати під адресою: Ольга Бачинська, ул. Куркова 4, партер.

— **Товариство „Просьвіта“ в Одесі.** Дня 25. грудня 1905 р. в Одесі заснувало ся Українське Товариство «Просьвіта». Ціль товариства є допомагати культурно просвітному розвитку українського народу в Одесі. Аби познакомити громадянство з історією, потребами й вимогами українського народу, товариство скликало національні збори, після яких придало багато прихильників. Число членів «Просьвіти» вносить до 400 душ. Справами товариства управляє виділ з 9 осіб. Збори відбувають ся двічі на тиждень в середі та суботи. В середі бувають відчити українською мовою, після яких ведуть ся дискусії, в суботи літературно-музично-вокальні вечери. За короткий час істнования товариства було 19 відчитів: З антропологии, про села Біляівку та Яську, про козаків, про Шевченка, яко народного поета, про запороских козаків, про брацтва, про запороскі вільности, про Маркєвизм, про Старицького, про Мазепу, про Руданського, про творчу законодавчу роботу, про кобзарів, про Гребінку, про назвиска «Україна», «українець», «Русь і «русский», про відносини Поляків та Русинів, про Антоновича, як громадско-

го діяча, про подільських письменників і про Палія.

Крім того в суботи читали ся короткі реферати про Стефаника, Франка, Антоновича, Лєсю-Українку, Бордуляка та інших нових письменників на переміну з деклямаціями й співами. Для побільшеня фонду, товариство уряджало вечери з виставами, співами та танцями, що дали доходу коло 600 карб. Драматична справа залежить від драматичної секції. Виділ визначав тільки час, коли мають бути вистави. Хор складає ся з 70 осіб а его дірігентови тов. о платить 15 карб. на місяць а акомпаніяторка одержує 2 карб. за вечір. Товариство має свою бібліотеку читальню, яку значно зобогатило останніми часами, купивши цікаву й коштовну бібліотеку пок. Л. Смоленського. При тов. і є невеличка книгарня українських популярних книжок для народу. Одержують ся всі українські газети, які виходять в Росії та Австрії й дві з Америки. Деякі присилають даремно, деякі передплачують ся. Є також буфет, де продає ся чай, вода, солодощі.

— **Як вчать в Росії історії:** В ниванськїм дневнику „Матен“ оповідає п. Гардієн, що один з его приятелів, щоби вивчити ся російської мови, купив собі підручник історії, який уложив російський народний учений проф. Іловаський, та з якого вчать у всіх російських народних школах. Варто почути, в яким виді російська молодіж пізнає світову історію в школі реакційного російського правительства і так пр. про Людвика XVI пише Іловаський: Людвик XVI був добрим і миролюбним королем. Після довгого і славного правління, підчас якого він був щасливий особливо в виборі міністрів фінансів, помер спокійно в Парижі на наглу смерть від удару крови, люблений цілим народом. Наслідником Людвика XVI був его син Людвик XVII, під якого панованем хоробра королівска армія, ведена генералом Наполеоном Бонапарте, здобула переважну часть європейського континенту для французської корони. Однак невірний Наполеон виявив нахил до надужитя своєї власти та укладання честилюбних плянів протів законного правительства, тож при помочи бл. п. Є. Милости Царя і Самодержавця всіх Росиян Александра I Павловича его зложено з уряду, позбавлено всіх достоїнств, почетних титулів і права до пенсії та заточено на острів св. Олени, де він і закінчив своє житьє.

— **Американські мільони.** В європейській прасі стрічає ся часто байки про мільонові спадщини по померших Американцях та про «щасливих» спадкоємців. Передовсім Галичина має щастє до тих «мільонів». Як який американський мантий хоче «зарвати» якого Європейця, то пускає качку про велику спадщину якого там емігранта з Галичини. Наївні все найдуть ся, а аспірант на спадкоємця тратить даром гроші, поки не засягне вісти в австроугорській амбасаді в Н. Йорці. Європейці самі часто пускають в прасу вістки про американські мільонові спадщини, бо на то конто можна найти кредит при позичках. Лучало ся недано також у Львові найти одного такого амер. спадкоємця. Був ним п. Новицький, урядник кр. виділу. Польські часовиси зовсім категорично твердили, що п. Н. одідчав 15 мільонів долларів по крєвним, та що дістав 6.000 К від фірми Ротшільда на дорогу до Америки, куди сейчас виїхав. З того всего правдою лише є, що п. Н. виїхав до Америки за позичені гроші, бо від Ротшільдів не дістав нічого. Крім того часовиси доносять, що по той мншій спадок зголосили ся два Новицькі з Варшави, яких померший мільонер має бути стрічним дідом. Небавом може почувємо, що названої спадщини зовсім нема.

— **Конкурс.** Філія Руского Тов. педагогічного в Тернополі отвиряє з днем 1. вересня 1906 „руский інститут гімназьяльний“ для учеників гімназьяльних. Інститут буде міститись в одній з найбільшими вигодами урядженій каменниці середмістя і подасть своїм питомцям: совісну, вітцівську опіку, науковий провід, релігійно-моральне і патріотичне вихованє, та домашний, здоровий харч, а на слу-

